

HENRIIKKA RÖNKKÖNEN

BIKINI-
RAJA-
TAPPAUS

JA MUITA
SINKKUELÄMÄN
ILOJA

Atena

Jälleen varoituksen paikka: Tässä kirjassa tulee tapahtumaan kaikenlaista. Osa tapahtumista on totta, ja osa vielä enemmän totta. Osasta en ainakaan halua myöntää, että sekin olisi totta, joten sovitaan, että kaverille tapahtui. Ja minä en sitten häpeile. Minä en pelkää sanoa ”sitä sanaa”. Minä en ole hiljaa.

Jatka lukemista omalla vastuulla.

SISÄLLYS

Esi(leikki)puhe, osa II.	9
Seitsemän vuoden rajapyykki	11
Miksi viestittely on niin kivaa?	15
Kumppaninlöytämispeli.	21
Määät	24
Miltä treffituntuu?	29
Tinder-Petteri	34
Kolme kuukautta se kestää	43
Miksi kukaan ei kelpaa?	48
Jokainen uusi tuttavuus on mahdollisuus.	54
Kun ymmärsin, miksi miehet olivat juosseet karkuun ...	58
Kun prinssi saapuu oikeaan aikaan.	66
Viisi erilaista seksinharrastajaa	71
Lomaromanssi	77
Kaukosuhde	88
Alku kertoo kaiken	95

Kun tottuu tietynlaiseen ihmiseen	104
Miksi ihastumisesta kannattaa kertoa?	110
Ihastuminen ”vääriin” tyyppeihin	119
Miksi tiuskin Laurille koko ajan?	123
Miksi seksi on niin kivaa?	129
Pekka	136
Pukuhuonepuhetta	141
Kun villasukka alkaa purkautua	150
Seksiongelma	157
Yksinäiset sunnuntaiammut	160
Miksi varastaminen kannattaa?	164
Bikininirajatapaus	168
Pesä valmiina	172
Kiitos	176

ESI(LEIKKI)PUHE OSA II

Mies ja nainen makaavat sängyllä lusikka-asennossa. He ovat kiehnänneet sylkkäin jo puoli tuntia. Naisella on yllään vain alushousut ja toppi, joka sekin on vedetty yli rintojen. Miehellä on yllään erektio, hän hengittää raskaasti naisen niskaan ja hivuttaa kättään tämän alushousujen sisään. Sormet tuntevat rehelli- sen ja mehevän karvoituksen.

Nainen könyää hetkeksi istumaan ja katsoo hymyil- len uutta tuttavuuttaan, sitten hän nousee ja kipaisee toiseen huoneeseen. Mies jää raukeana makaamaan sängylle muna pystyssä. Ehkä naisella on joku kiva seksikäs pitsihepene mielessään, hän tuumii muikea ilme kasvoillaan, ja munakin nykii innoissaan.

Mies havahtuu ajatuksistaan, kun kuulee nimeään huudettavan vessan suunnalta. Hmm, ehkä pikapano pesukoneen päällä, hän hymyilee ja astelee muna pys- tyssä kohti vessaa. Päästessään raollaan olevalle ovel- le hän näkee naisen istuvan pöntöllä ja kuulee tämän sanovan pierun lomasta: ”Hei voitko laittaa ton oven kiinni, multa tuleeekin kakka.”

SEITSEMÄN VUODEN RAJAPYYKKI

Olen ollut seitsemän vuotta parisuhteessa. Itseni kanssa. Yksin.

Seitsemää vuotta pidetään maagisena lukuna. Jos pystyy kärvistelemään suhteessa sen yli, on mahdollisuus jatkaa yhdessä ainakin viisi vuotta eteenpäin. Jos kärvistely on ehtinyt polttaa molemmat loppuun, suhde päättyy.

Mitä seitsemän vuotta sitten tarkoittaa sinkulle?

Kun on ollut niin kauan itsekseen, ilman että vieressä on joku, jonka kautta heijastaa omia tunteita, ne on ollut pakko kohdata yksin sikiöasennossa vessanlattialla itkien tai spontaanisti poraten tomaattisäilykehyllyn edessä, kun ohimenevä myyjä kysyy iloisesti, mitä kuuluu. Ja aina kun on saanut päänsä kasaan ja ymmärtää itseään vähän enemmän, tulee uusi tyyppi, joka sotkee taas koko pakan muistuttaen elämän keskeneräisyydestä ja yllättävyydestä.

Jos elämää ilman kumppania ei ole koskaan kokenut, ei voi tietää, mistä siinä on kyse ja millaisia tunteita se saattaa herättää. Sitä ei voi edes kuvitella.

Tämä kaikki siis sekä hyvässä että pahassa.

Seitsemän vuoden aikana moni ystäväni ja tuttuni on aloittanut suhteen ja sitten päättänyt sen. Minä en ole ehtinyt juuri kenenkään kohdalla vielä edes miettiä parisuhteen vakinaistamista. Minusta tuntuu kuin olisin vasta kastellut varovaisesti varpaitani uima-veteen, kun muut jo hyppivät pää edellä kypystä. Olen halunnut olla yhtä rohkea kuin he, mutta tiedän, etten nauttisi sellaisista hyppyistä. Tykkään tarkkailla sivummalla. Usein olen nähnyt, miten kokemattomat suinpäin hyppääjät lopulta aina ovat satuttaneet itsensä. Monet tulevat kokovartalokipsissä meidän dippailijoiden luokse. Osa taas lähtee katkerana kotiin ja päättää, ettei koskaan enää edes yritä. Joskus olen nähnyt altaan reunalla jonkun kivan näköisen tyyppin ujuttamassa ujosti varpaitaan veteen, mutta meille molemmille on ehtinyt tulla kylmä ennen kuin olemme rohjenneet puhua toisillemme.

Seitsemässä vuodessa olen ymmärtänyt, miten hidas olen käsittelemään tunteitani. Miten varovasti haluan lähestyä toista ihmistä. Miten voimakkaasti kiinnyn. Miten helposti lähdän sellaisten ihmisten mukaan, jotka haluavat minut vain terapeutiksi tai tukipilariksi, mutta jotka eivät anna mitään takaisin ja lopulta katoavat.

Seitsemässä vuodessa olen ymmärtänyt, että hyvinvointini takaamiseksi minun täytyy alkaa tehdä sitä, mitä haluan oikeasti tehdä – ei sitä, mitä toivoin haluavani. Olen tajunnut, että elämässäni ei ole

mitään järkeä, jos olen eri ihminen sinkkuna kuin suhteessa. Tässä yhteydessä voidaan puhua siitä kuuluisasta itsensä löytämisestä, ehkä myös iän tuomasta itsevarmuudesta.

Olen alkanut muuttua monellakin tavalla, ja erityisesti on muuttunut häpykarvoitukseni, jota kasvatan nykyään kuin laidunmaata seuraavalle eräjormalle samoiltavaksi. Olen päässyt yli vulva- ja karvahäpeästäni. Selluliittimuhkuranikaan eivät vaivaa herkkää sisintäni enää, paitsi joskus kesäisin, kun ne yhtäkkiä paljastuvat vaatteitteni alta ja ovat kaikkialla, minne katson. Vasemmassa reidessäni ammottaa kraatterin kokoinen läskimonttu, kun istun ihan tavallisesti. Siitä montusta voisin tarjoilla Tavastialla shotteja nuorille ylioppilaille kesän alkajaisiksi, ja he ilakoisivat onnessaan, kun saisivat 4 cl:n sijasta kraatterin verran. En voi sietää sitä, että olen oppinut pitämään reisirasvaani ällöttävänä, sillä kenenkään muun vartalo ei koskaan häiritse minua. Silmiäni ja aivojeni välillä tapahtuu joku traaginen virhekytkentä, johon yritän kaikin keinoin löytää ratkaisua. Väliaikaisratkaisuna käytän leggingsejä ja selibaattia. Toimivat loistavasti.

Vaikka nämä karva-asiat ja esimerkiksi se, etten jaksa käyttää meikkiä enää juuri koskaan, voivat kuulostaa pieniltä ja mitättömiltä muutoksilta, niillä on aikuiseksi kasvamisessa iso merkitys. Haluan olla naisellinen ja seksikäs, mutta minua on aina vaivannut se, etten silti saa olla oma itseni. Että ollakseen kuuma ja haluttava pitää olla esimerkiksi karvaton ja läskitön

mutta vahvasti meikattu ja photoshopattu. Nuorempana kuljin aina joku filtteri päällä. En halua elää enää niin.

Tervetuloa jälleen matkalle kanssani. Tällä reissulla sinun tarvitsee vain istua paikallasi ja nauttia maisemista. Kaikki tarjoillaan suoraan eteesi ja asetellaan epäilyttävän nätisti syliisi. Ankkuri on nostettu, purjeet levitetty ja tuuli voimistunee iltaa kohti – jopa myrskyksi.

Joten pidä kiinni.

MIKSI VIESTITTELY ON NIIN KIVAA?

Joka kevät ja syksy, kun muutoksen tuulet puhaltavat katupölyä suuhuni, avaan Tinderin. Pursuan tutustumisen intoa kuin aikuinen karkkikaupassa – kaksi minuuttia sisällä ja toisessa kädessä roikkuu kilon namipussi ja toisessa viisi kauhaa, joilla voi samanaikaisesti täyttää pussin tyhjiä kohtia vielä vähän lisää. Vaikka kuinka tietää, että ennen kuin leffa on edes alkanut, ensimmäiset vatsakrampit ovat vetäneet koko kropan siihen asentoon, johon pitää lentokoneen tippuessa kyyristyä, eivät aivojen lähettämät käskyt syömisen lopettamisesta löydä perille.

Tälläkin kertaa hakkasin Tinderissä sydäntä irtokarkkienahmimisraivolla. Kolmen vuorokauden jälkeen minulla oli namipussissa 19 matchia, joista kolme alkoi jutella minulle. Kaksi heistä katosi, kun ehdotin tapaamista. Jäljelle jäi yksi, Simo. Näin valitaan aviopuolisoita 2010-luvulla.

Olin Simon kanssa Tinder-treffeillä keskiviikkoyöllä. Kävimme kävelyllä Töölönlahdella ja söimme jäätelöä. Olkapäämme osuivat söpösti toisiinsa kävel-

lessämme, ja kun yritin vetää leukoja treenipaikalla, hän auttoi nostamalla minua kevyesti kuin 60 litran maitotynnyriä.

Seuraavana päivänä Simo laittoi viestillä muuttaman hauskan meemin viitaten yhteisiin keskusteluihimme. Minä laitoin itkunaurunaamoja takaisin, vaikka oikeasti ei naurattanut. Hymyilin vähän mutta vain siksi, että oli kiva saada häneltä viesti. Sitten tsättäilimmekin koko päivän kaikkea ihan normaalia muun muassa siitä, miksi kakka kelluu joskus ja voisiko omaa ulostetta antaa koirille syötäväksi, koska ne selkeästi rakastavat sitä enemmän kuin montaa ruoaksi tarkoitettua asiaa. Koska aiheet olivat niin sydäntälämmittäviä, viesteily jatkui perjantaihin, jolloin minä sitten halusin lopettaa kännykän näpräämisen ja toivotimme toisillemme hauskat viikonloput.

Minulla oli kiva viikonloppu. Oli mukavaa sanoa kavereille, että joo kävin treffeillä ja oli kyllä tosi mukavaa, mutta katsotaan nyt mitä tapahtuu, kun ei sovitto vielä, milloin nähdään uudestaan.

Sitten tuli maanantai, ja aamutuimaan noin kello 09.12 laitoin viestin Facebookissa online-tilassa olevalle Simolle ”Moi! Mites viikonloppu meni? Tarjoiitko ulostetta koirille?”

Nähty 9.12.

Ei vastausta.

Tämä on ihan ok. En itsekään pidä siitä, että heti pitäisi olla vastaamassa. Ihmiset eivät aina ole sellaisessa paikassa, että siinä voisi ruveta keskustelemaan

ulosteista. Tai vaikka olisivatkin, ei kenenkään ole pakko reagoida heti. Ehtiihän sitä myöhemminkin. Sitä paitsi on parempi, että toinen ilmoittaa itsestään vasta sitten, kun hän ehtii keskittyä kunnolla. Sehän tarkoittaa, että hän kunnioittaa minua ja haluaa odottaa parempaa hetkeä minua varten.

Edellä mainittu ajattelu kuuluu vaiheeseen yksi, joka kestää neljästä viiteen tuntia.

Ensimmäinen vaihe on siis cool, rento ja asiallinen. On ok olla vastaamatta heti, ja tätä toistellaan mielessä kuin mantraa. Puhelinta ei tule edes kytättyä juurikaan, koska ”vastaa kun vastaa”. Tässä vaiheessa uskotaan, toivotaan ja luotetaan vielä vahvasti siihen, että toinen vastaa. Viimeksikin vastasi. Oli niin mukavaa silloin torstainakin jutella. Hyvät läpät oli. Kyllä se vastaa.

Tässä vaiheessa uskotaan myös siihen, että vaikka toinen ei vastaisi, se ei haittaa mitään. Että se on ok.

Mutta mikään ei ole ok. Ei kannata uskoa itseään, sillä kohta rupeavat papatit kuumenemaan taskussa, ja se on vasta alkua. Kun Big Balls Turbo Combatin sytytyslanka rupeaa sihisemään takataskussa, alkaa naama vakavoitua kovimmallakin jantterilla. Tämä on vaihe kaksi, johon kuuluu kännykän pakonomainen näprääminen. Tätä kestää keskimäärin seuraavat viisi kuusi tuntia, pahimmillaan jopa useita vuorokausia. Voimia siihen.

Koska taskussa olevaa kännykkää on hankala tsekata viiden minuutin välein, on parempi nostaa se jon-

nekin vähän kauemmas, esimerkiksi eteiseen vessan lähettyville. Tällä tavalla puhelinta ei tarvitse kytätä, mutta kuulee kyllä helposti, jos se soi tai jos nyt vaikka sattuisi viesti piipahtamaan.

Tässä taktiikassa on vain se huono puoli, että sitä alkaa epäillä omaa kuuloaan ja näköään. Ihan kuin puhelimesta palaisi valo. Palaako siinä? Jos kävisi vessassa ja samalla katsoisi, tuliko siihen joku viesti esim. äidiltä tai no vaikka Simolta. Ei kiinnostasta yhtään, mutta varmuuden vuoksi.

Siinä vaiheessa, kun on käynyt tunnin sisällä viisi-toista kertaa kusella vain nähdäkseen kännykän, alkaa tuskan hiki valua jo pitkin reisiä ja virtsaputkeakin kirvelee. Jokainen järkevä ihminen tietää, mitä seuraavaksi pitää tehdä.

Laittaa puhelin äänettömälle, tunkea se laukkuun ja ruveta tekemään jotain oikeasti merkityksellistä?

Ei tietenkään.

Puhelin pitää ottaa lähemmäs niin, että sen näkee ihan koko ajan. Soittoäänen kovuutta kannattaa myös lisätä. Nyt on hyvä. Mikäli perse ei ole vielä räjähtänyt Turbo Combatista, se tapahtuu nyt.

Mitäpä jos vielä kävisi lukemassa uudestaan oman viestin? Mitäpä jos vähän rupeaisi analysoimaan sitä? Kerrassaan hyvä idea.

Koska tietysti se viesti oli ihan sysipaska. Niin pas-ka, että miksi Simo edes vastaisi sellaiseen. Ei se vastaa. Varmaan sitä ärsyttää tämä viikonloppukuulumiskysely. Tyhmä kysymys. En minäkään vastaisi paska-

viestin paskakysymykseen.

Tässä välissä on hyvä sanoa itselleen olevansa tyhmä ja muistuttaa vielä siitä, että vain surkea luuseri lähettää paskaviestejä. Jos kuitenkin oikeasti ajattelee olevansa suht fiksu ja hyvä tyyppi, kannattaa itseviha ulkoistaa. Antaa viestin vastaanottajan hoitaa halveksunta. Hyvä mantra tähän on: ”Nyt se pitää mua ihan tyhmänä.” Tämä on tervettä ja tukee hyvää itsetuntoa.

Siinä vaiheessa, kun silmät ovat kääntyneet ympäri liiallisesta kännykän näytön tuijotuksesta ja päässä on viiden voltin migreeni, seuraa tunnin mittainen jäätyminen. Aivot työstävät kovasti tätä hirveää pettymystä, jolloin kasvoilla voi samanaikaisesti nähdä äärimmäisen väkinäisen hymyn. Jos näet joskus tässä tilassa olevan ihmisen, älä lähesty häntä. Hän on hetkenä minä hyvänsä lähdössä rakettina taivaalle, usein ehkä jopa liiankin korkealle.

Kolmas vaihe sisältää nimittäin pikkiriikkisen määrän raivoa ja vihaa. Hermot alkavat olla niin kiireällä, että jos on oikein hiljaa, voi kuulla niiden soittavan Vivaldin *Neljää vuodenaikaa*.

”Siellä se saatanan Simo on onlinesä ja on näemmä kirjoittanut jonkun hassunhauskan statuspäivityksenkin kuusi minuuttia ja 17 sekuntia sitten. Ei näytä olevan hirveä kiire. Voi vittu, kun vituttaa”, laulaa mieli Vivaldin tahdissa. Ja jotta kaikki olisi vielä paremmin, on pakko käydä tykkäämässä siitä päivityksestä, jotta voi osoittaa Tinder-Simolle, ettei yhtään haittaa, vaikka et vastaa.

Kannattaa muistaa, että vaikka vituttaakin, tämä on hyvä ja positiivinen vaihe. Ilotulituksen loppusuora on käynnissä. Ollaan jo noustu ylös montusta. Raivolla saa tehtyä paljon hyviä asioita, kuten juostua hyvän lenkin. Jopa kirjat tulevat kirjoitetuksi tällaisina hetkinä (kyllä, terveisiä vain Simolle tästäkin teoksesta).

Viimeiseen vaiheeseen kuuluukin sitten räjähteistä revenneen perseen tikkailua. Tähän voi hyvin varata toipumisaikaa kaksi viikkoa ja kolmetkymmenetviidet raivo-Tinder-treffit.

Sitten alkaa helpottaa.

Kuukauden kuluttua täysin yllättäen ja pyytämättä Simo laittaa paskan meemin taas tulemaan, ja jo ollaan heittämässä satoja itkunaurunaamoja ketjuun. Kaikki on pilalla. Mitään ei ole opittu ja taas ollaan tarjoamassa Simolle rupista persettä raavittavaksi.

TERVETULOA matkalle sinkkuuden ytimeen!

Bikinirajatapaus johdattaa ujostelematta ohi Tinder-sydänten kohti sinkkuelämän kiperimpiä kysymyksiä: Miksi ihastun aina vääriin tyypeihin? Mitä tapahtuu, jos viivyn treffeillä vessassa liian kauan? Mitä yhteistä on deittailulla ja uuden Netflix-sarjan aloittamisella? Mitkä ovat viestin odottamisen viisi vaihetta?

Ronski ja rehellinen **Bikinirajatapaus** on sinkkujen korvaamaton vertaistuki, seurustelevien tirkistysreikä, seksikommellusten gladiaattoriareena ja käytöksen kultainen kirja ekoille treffeille.

Suomen tunnetuin sinkku Henriikka Rönkkönen (s. 1984) kirjoittaa suosittua Sinkkublogia. Häneltä on aiemmin ilmestynyt hulvaton **Mielikuvituspoikaystävä**, jota on myyty yli 35 000 kappaletta.

84.2 • atena.fi

ISBN 978-952-300-404-7

9 789523 004047